

פְּרִשְׁת : תְּרוּמָה

הַפְּטָרָה :

וְהוּא נֶתַן חֻכְמָה לְשִׁלְמָה
(מְלָכִים א ה כו)

כִּיפָה	כְּנֵי בְּרַק	יְרוּשָׁלַיִם
17:00	16:51	17:12
18:04	18:04	18:11
18:41	17:34:00	ר"ת:

שְׁמוֹנֶת פְּסוּקֵיהֶם: 96

שָׁכַל הַמְּשָׁלִים פְּרָשִׁיּוֹתָיו עִם הַצְּבוּר מְאָרִיכִין לוֹ יָמָיו וְשִׁנְתוּהוּ. (בְּרַכּוֹת ח)

הוֹבֵז קֶטֶן הַפְּמוֹת וְרַב הָאִיכוֹת לְחִזְקָה לְבוֹתֵיהֶם עַל אַחֵינוּ כְּנֵי יִשְׂרָאֵל קְדוּשִׁים לְאֻבֵיהֶם עֲשָׂמִים

סְפּוּרִים מְרַתְקִים וּמְחַקִּים
בְּהַמְשָׁכִים וּמוֹסָר הַשְּׁכָל

מְשַׁכְנֵי אַחֲרֵיךְ נְרוּצָה

לְבוּ הַטְּהוֹר שֶׁל יוֹסֵל חֶלֶק א' – סְפּוּר אֲמִיתֵי מִדְּהִים

עֲצוֹת וְהַנְּהוּגוֹת מִחוּל הַקְּדוּשִׁים

לְקַחֵי הַפְּרִשָׁה לְשַׁבַּת

כִּי צִדַּד נֶתַן לְבָנוֹת הָאֵדָם לְעֲצֻמוֹ הַגְּהָה מִשְׁלֶמֶת

פְּלִפְלִין מִפְּלִפְלִין – (סְדֵרָה 14)

שֶׁלֹא לְעַמֵּד כְּשֶׁאֲחֻרָיו לְגַבֵּי רֶבּוֹ

סוּד תּוֹסֶפֶת שַׁבַּת וּסְגוּלוֹתֶיהָ

אֵיךְ לְהַשְׁאִיר מִתּוֹסֶפֶת קִדְשֵׁת שַׁבַּת לִימֵי הַחוּל ?

לֵב בּוֹעֵר וְכּוֹסוֹפִים לְהִשָּׂם יִתְבָּרֵךְ

”יֵהָב לֶיהָ יְדִיהָ, וְאוֹקְמֶיהָ”

מִהָאֲדָמוֹר מְקַאֲמַרְנָא זַ"ל

אֵשׁ לְהִבֵּת שֶׁלֹּהֶבֶת ז' מִקִּבְּץ חֲדוּשִׁים – שְׁלֹשֶׁת חֲצִיִּים...?

מִהָאֶהְבַּתֵי תוֹרַתְךָ

קְשׁוּטִין, אֲמוּנָה וְדַבּוּרִים קְדוּשִׁים / לִי לְשִׁמֵי רַק תְּרוּמָה טְהוֹרָה לְלֹא רֶבֶב

הַכְּנוֹת נִצְרָכוֹת לְשַׁבַּת קוֹדֵשׁ. (סְדֵרָה 53)

יְבוֹאוּ הַכָּל וְיַעֲסִקוּ בְּאֶרְוֹן כְּדֵי שְׂיִזְכוּ בְּלֶם לַתּוֹרָה.

מַעֲלַת תְּפִלַּת וְתִיקִין (סְדֵרָה 39)

גִּדְל מַעֲלַת סְמִיכַת גְּאֻלָּה לַתְּפִלָּה הוּא דוֹקָא בְּשַׁעַת הַנֶּזֶץ

מַעֲלַת לְמוֹד הַזוּהָר (סְדֵרָה 44)

דּוֹד לֹא קָבַל מִלְכוּתוֹ שְׁלֵמָה עַד דַּתְחַבֵּר בְּאַבְהֶן

דְּרָכֵי הַחֲנוּפָה – חֲנוּפֵי תִשְׁבִּי"ר

מִשִּׁיחֻתֵינוּ שֶׁל הָאֲדָמוֹר מְסוּלוּנִים לְמַלְמָדִים בְּפֶרֶט וְלַהוֹרִים בְּכָלֵל ט'

פְּלֵאֵי הַבוּרָא מִבְּשָׂרֵי אַחֲזָה אֱלוֹהֵי סְדֵרָה (18)

רַחֲמָנָא לְבָא בְּעֵי – הַלֵּב שְׁטוּעֵם מִן הַחֲשָׁךְ וּמִבְּקַשׁ מִשֵּׁם אֵת ה'

תּוֹפִינִים לְשַׁבַּת קוֹדֵשׁ

הַחֲשֵׁק שְׁלֵי הוּא גַם כֵּן שְׁלֶכֶם

הַכְּנוֹת נִצְרָכוֹת לְשַׁבַּת קוֹדֵשׁ (סְדֵרָה 53) – יְבוֹאוּ הַכָּל וְיַעֲסִקוּ בְּאֶרְוֹן כְּדֵי שְׂיִזְכוּ בְּלֶם לַתּוֹרָה.

שְׂוִיד ה"א הן המחיון, והנא"ו הוא הששה קצוות, והה"א מתאה היא מלכות. נמצא הכ"ב אתון עולין בנימטריה ר"ך כי בכל אות ואת יש שם הויה ברוך הוא שהוא כולל מעשר ספירות, לכן עקר עסק התורה צריך להיות על דרך זה דהינו שידבק עצמו באותיות התורה בעת למודו, וליחד האותיות עם השם הויה ברוך הוא. הנם שעבודות (לשם יתקנה) זה הוא יקר מאד ולא כל אדם זוכה לזה כי אם יחודי סגולה, עם כל זה כל אהר מישראל יש בו חלק מהתורה ועל ידי עסקם בתורה לעשות נחת רוח ליוצאם, נעשה היחוד הזה. ואיתא בזהר הקדוש השם הויה נקרא "אמה". ומה נבוא לבאור "ועשו ארון" כתיב "ועשו" שיבואו פלו ויעסקו בארון כדי שיזכו בלם לתורה כנ"ל "עצמי שטים". שטים בנימטריה שטין ורצונו לומר שהתורה היא עצה נגד השטן כמאמר חז"ל (קידושין ל:) "בראתי יצר הרע בראתי לו התורה תכלין", ורמו לנו הכתוב גדל יקר העבודות של עסק התורה איך תהיה. אמר הכתוב "אמתים וחצי ארקה". אמה הוא שם הויה כנ"ל ובשם הויה הוא ד' אותיות נמצא אמתים וחצי הן עשר אותיות, היינו שעסק הלמוד תהיה ליחד השם הויה מתאה לעלא דרך העשר ספירות, ו"אמה וחצי רחבו". אמה וחצי הן ששה אותיות דהינו שצריך לתקן ע"י עסק הלמוד הששה מדות, ואמה וחצי קמתו הן ג"כ ששה אותיות נמצא הכל יש כ"ב אותיות, רומן שצריך ליחד ע"י למודו הכ"ב אותיות עם השם הויה ברוך הוא שיעלה למספר ר"ך כנ"ל "ועשית כפרת זהב" וגו' "אמתים וחצי ארקה". אמתים וחצי הן עשר אותיות. "אמה וחצי רחבו" הן ששה אותיות "ועשית שנים כרבים". כרבים גימטריה שני מאות ושבעים ושנים, ונשאר על ר"ך שהן מספר הכ"ב אתון נשאר עוד ג"ב ועם הששה עשר אותיות הנרמזים באמות של הכפרת כנ"ל יש ס"ח כמנין חיים כמספר אהיה הויה אהיה, ורומן, אם האדם לומד עד"ו שמיחד הכ"ב אתון עם השם הויה ברוך הוא זוכה לחיים הנצחיים. ו"ועשית שנים כרבים זהב מקשה תעשה אתם משני קצות הכפרת": יש לפרש ע"פ רמז דהנה הארון מרמו לתורה כנ"ל וזה ידוע מכל ספרי הקדש כשאדם רוצה ללמד תורה לשמה, אזי צריך קדם כל למוד לעשות תשובה קדם שמתחיל ללמד, כי אדם "אין צדיק בארץ" וכו' "ולרשעו אמר אלהים מה-ה' לנספר הקין", ע"כ צריך האדם קדם הלמוד לפשפש במעשיו לעשות תשובה ולמצא לעצמו חסרונות במעשיו ורוצה מעתה להיות עובד ה' באמת, ללמד ולעשות. וגם אחר הלמוד כשפוסק מלמודו אחר שלמד השערין

וקוראים יקרים, ה"ש אדר כבר באו וזה אומר שרמת השמחה צריכה לעלות בכמה דרגות לפחות. כאן בפרשתנו צריך לתת ללב לדבר, כי הכל בלב, נדב לבו, טהרת לבו, קדשת הלמוד וקדשת התורה. ונראה בס"ד איך הכל מתחבר יחד למקשה אחת והב טהור, ולואת כל יהודי צריך להשתדל להעלות את תחושותיו הפנימיות מלב הטהור ולהנישם בתרומה כל מה שעולה על לבו לכבוד השם יתברך. כתב רבי קלונימוס קלמן אפשטין זצ"ל מקראתא תלמידם של ר' אלימלך מליז'נסק ושל תלמידו, החוזה מלובלין. "המאור ושמש" וז"ל: "ועשו ארון עצי שטים אמתים וחצי ארפו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קמתו: ועשית כפרת זהב טהור אמתים וחצי ארקה ואמה וחצי רחבה: ועשית שנים כרבים זהב מקשה תעשה אתם משני קצות הכפרת": ואיתא במדרש ד"א "ועשו ארון" מפני מה בכל הכלים האלה כתיב "ועשית", ובארון כתיב "ועשו" אמר ר' יהודה בר שלום אמר לו הקב"ה יבואו הכל ויעסקו בארון כדי שיזכו בלם לתורה. הענין הוא ע"י שאמרנו למעלה שכל איש הישראלי יש לו חלק באות מאותיות התורה ועקר עסק התורה שילמד למען יחוד קדשא ברוך הוא ושכינתא, וכפי כוחו שייכל לעסק בתורה יקבץ על יד. הנם שאינו יוכל ללמד כל התורה בלה, אם יעשה על כונה הנ"ל לעשות נחת רוח ליוצרו ובוראו, הוא רצונו ונענוס וס' יללח. כמ"ש במדרש ע"פ "וקבץ על ידי נדבה" שהשומע אומר מי יוכל ללמד כל התורה גזיקין ל' פרקים וכו' והתקם אומר אלמד היום שני פרקים ולמחר שני פרקים וכו' גם איתא במדרש ע"פ "ועשו ארון" הה"ד "שדתי לא מצאנהו שניא כח" וכו' אלא כף אמר אלהו לא מצינו כח נבחרתו של הקב"ה עם בריותיו שאין הקב"ה בא בפרחות עם בריותיו, לא בא על האדם אלא לפי כוחו, אמה מוצא כשנתן הקב"ה התורה לישראל, אלו היה בא אליהם בחוק כוחו לא היו יכולים לעמוד שנאמר "אם יספיקו אנחנו לשמע" וגו' אלא לא בא אליהם אלא לפי כוחו שנאמר "קול" ה' בכה" ככוחו לא נאמר אלא בכת, לפי כוחו של כל אהר ואהר, ולכך הביא המדרש הזה על פסוק "ועשו ארון". להורות לנו שיעסק האדם בתורה כפי כוחו אשר יוכל להשיג, רק שיהיה על כונה הנ"ל. והנה אמרנו כמה פעמים והוא בספרי קדש, באוריתא ברא קדשא ברוך הוא, שממש הויה ברוך הוא נשתלשלו הכ"ב אתון דאוריתא ברל"א 231 שערים נמצא כל אות ואות היא כולה משם הויה ברוך הוא, ובשם הויה כלולים כל העשר ספירות

הברי תורה למענה ראשונה ליל שבת בגדר יצחק אבינו להנצל מחבלי משיח ויאמר בגל רם ובשמחה דא היא סעודה דהחל תפוחין קדישין

הברית החדשה לספרות ולתורה
הנהגה ופתיחה
גודל אברהם אתיני
להגות מדעית
הנהגה ופתיחה
הנהגה ופתיחה

השעורין דיליה, צריך לפשפש אם היה לו איזה פניה ח"ו בלמודו או ח"ו איזה פניה אחרת שלא לשמה, וצריך להרהר בתשובה על שלא היה למודו כהגון ח"ו. נמצא כל ימיו בתשובה, וכן ככל עשית המצות צריך ג"כ לעשות תשובה מקדם ואח"כ כנ"ל וזהו פי' הפסוקים הנ"ל. והנה הארון מרמו לתורה, והכפרת מרמו לתשובה, כמו תשובה מכפרת על עונותיו וזהו לשון כפרת, דהינו שתעשו תשובה קדם הלמוד התורה וזהו "ועשית שנים כרבים זהב" ופרש רש"י פרוץ תינוק להם, דהינו שצריך האדם לעשות, ויהיה נכנע בעיניו ונדמה כתינוק בן יומו שלא עשה עדין כלום מצות ומעש"ט. ושני פעמים צריך האדם לעשות תשובה ולעשות עצמו כתינוק, הינו קדם הלמוד, ואחר הלמוד כנ"ל וזהו "שנים כרבים" ר"ל שני פעמים צריך אדם להתחיל עצמו כרביא דהינו כתינוק בן יומו, דהינו קדם הלמוד ואחר הלמוד. כנ"ל וצריך להכיר יחד. וזהו "משני קצות הכפרת" דהינו שתעשו תשובה קדם הלמוד ואחר הלמוד בלי שום הפרש ביניהם וזהו "מקשה תעשה אתם" משני קצות הכפרת וזהו פי' הפסוק שכתוב אח"כ "ואל הארון תתן את העדת" ופירושו"י אינו יודע מה מלמדנו שהרי בתיב למעלה...וע"פ דברינו הנ"ל אתי שפיר, שכתוב מרמו לנו שאחר שתעשה הכפרת דהינו תשובה שיתכפר לך כל עונות ע"י תשובה. אח"כ ויכול ללמד בקדשה ובטהרה. וזהו "ואל הארון תתן את העדת" אחר שתעשה תשובה כנ"ל. והבאר מים חיים, (שמות כ"ו) כתב והנראה כזה על דרך שתעשה תשובה כנ"ל ששני רבותינו (אבות ה', כ"א) משה זכה וזכה את הרבים וכות הרבים תלוי בו וכו', ולהבין ענין תלית וכות הרבים בו, הוא על דרך משל עשרה שנכנסו יחד למגן להתפלל

בצבור לשרתו ולברך בשמו בברכו את ה' הנאמר דוקא בעשרה או לקדש את שמו הגדול ותברך בקדשתו בקדיש וקדשה שבילא עשרה אין אומרים אותם, הנה מלבד מה שכל אחד ואחד זוכה לעצמו במה שעשה מצותו ותברך לבוא למקום קדשה וברכו לקדש את שמו ברבים, הנה הוא זכה גם לחברו שישמע על ידו קדיש וקדשה כי הרי בלעדיו לא היו אומרים הדבר הזה בכחות מעשרה, ונמצא כל אחד ואחד זוכה לעצמו וזכה לתשעה שעמו שעל ידו נצטרפו לדבר שבקדשה, הרי וכות הרבים תלוי בו, שנוטל וכות מה שזכה לכל אחד ואחד שעמו והרי בידו עשרה וכויות, וכותו וכות הרבים שזכם לעשות מצוה. ויש להעיר שכל זה פתגמי שהתא מוציא את הכפס ולי חוצה ומצטט את המלים פלאוי לא משנה בצורה נסח רק שהיה אפשר לענות על זה למן כדעתי, ושלא להעלות חן טעם בגובה נמוך או ממספחת הכלעי או עלג שמחליף ענין זההין כמ"ט הכמ"ט, חן שולע הלכות שלית צפור, שעומד כמו בן אדם ומתקדש למלאכים זהו שמלמד את הגלוי ולא עומד כמו צוף, וטענת יארליט לא פועיל לו, והלואי שלא יהיה צמינת צלף לנץ ב"מ ואמנם כי חז"ל (סוטה ל"ז) למדו בדבר הערבות מה שכל אחד מ ישראל נעשה ערב בעד חברו שכל אחד נעשה ערב על ששים רבוא ישראל, וכל אחד מששים רבוא תללו נכנס בששים רבוא בריתות בשביל ערבות, שנתערבו אחיו על חבריהם עין שם. ואם כך בערבות חטאי בני אדם, מכל שכן דכל שכן במצותם במדה טובה המרבה, שלא בלבד וכויות יש לו, כי אם מאה ברכות, כי הרי כל אחד ואחד מאלו העשרה יש להם עשרה וכויות, וכשאחד נוטל עשרה וכויות בעד מה שזכה לעשרה תללו הרי נוטל, עשר פעמים עשר וכויות, ועולה וכות ברכתו למאה. אשריהם ישראל.

מעלת תפלת ותיקין (סדרה 39) – גדל מעלת סמיכת גאלה לתפלה הוא דוקא בשעת הגין.

עליו מורא שמים כל היום. אמר רבי יוסי בן הנינא ויהא חלקי עם המתפללים עם דמדומי חמה, מה טעם? על זאת ותפלל כל חסיד אליך לעת מצא". מהו לעת מצא? לעת מצוין של יום. ובפני משה: לעת מצוין של יום, בשמש יוצא וזרח ומוצו הוא על הארץ. ובספר יערות דבש חלק ראשון דרוש ט' מפרש שאינו נזוק כל היום, דאינו חוטא כל היום כנראה מירושלמי דמצוה גוררת מצוה ומגנא לכל יבא לידי חטא, ועל זה היה שמחת רב ברונא, ומסיים: כלל העולה דהסומך גאלה לתפלה כותיקין שהוא תפלה עם דמדומי חמה נצול בו ביום מחטא וכו'. הדור אתם ראו כמה חכיבה מצוה בשעתה לחקרים ולהתפלל כראוי. תפלה כותיקין עם הגין החמה ממתקת הדינים ומעוררת רחמים על כל ישראל. והנה טעם סמיכת גאלה לתפלה כותיקין הוא שאמרו בשעתה זורחת משתחווים עכו"ם לחמה ומיד בועם ה', ולכך לכל יהיה גם עלינו עובר פעם, מחיבים אנחנו תכף פרנע וריחת החמה להתפלל ולעבוד ה' בלבב שלם, ואי יחן ה' אותנו מבלי יחול עלינו פעם ה'. וזה שלמות המתפלל כותיקין שהיא למגן ולמחסה בעד פעם ה' וזהו נכון. עביל יערות דבש. וכענין זה גם מובא במהרש"א ברכות ו: דבור המתחיל: בשעה שהחמה זורחת, לכאורה אין למאמר הזה מקום כאן, אבל נסמך לכאן שאמרו לעיל דאיכא רתחא קמיה ותברך בכל יום וקאמר דהינו משום דבשעה שהחמה כו' ומשתחווים לחמה והיינו דוועם בכל יום וקאמר דהינו החמה ומאמ מקרי. ובספר לויית חן על מס' ברכות דף ב' בשעה שהחמה זורחת וכל מלכי מזרח ומערב יעמדו להשתחוות לשמש, מיד תקב"ה בועם וכו' וכנגד כל זה צריכים התיקין להמתיק באותה הרגע את הדינים כדי לעורר רחמים עלינו ועל כל ישראל.

מעלת למוד הוזהר (סדרה 42) – דוד לא קבל מלכותו שלמה עד דאתחבר באבהן

הרצה להזכיר מלכות כנ"ל וימה הוא יסוד כנזכר בהר"י ז"ל ואיתא בזהר הקדוש צדיק וצדק לא מתפרשין דהינו יסוד ומלכות מחברין לבן כשירצה להזכיר מלכות הזכיר קדם...וזה שאמר ומלכי צדק מלך שלם הוציא להם ויין, רמו לו דלחם היא חכמה כנזכר בזהר הקדוש לחם מן השמים דהיא חכמה, ויין הוא בינה כנזכר בזהר הקדוש וצדיק שעובד ה' על ידי חכמה ובינה כמו שכתוב ראשית חכמה יראת ה' ויסור... וכרנף אל עליון אשר מגן צריך בידך, הוא רמו נגד הוצאות זין דרמו על בינה, ומבינה בא ובורה לנצח כל הקלפות כמבאר בזהר הקדוש וזה ואשר מגן צריך בידך. קדשת לוי, בראשית, לך לך י"ד [מלקט מנחת יצחק]

מבאר בכתבים דצפון ודרום ומזרח הוא יראה ואהבה והתפארת, והוא מדת אברהם יצחק ויעקב. שאברהם עבד באהבה, ויצחק ביראה, ויעקב בהתפארות. ורמו לו השם ותברך ברנף הוא שיראה מדתו ומדת יצחק ויעקב ורמו כי את כל הארץ אשר אתה ראה, על פי דמבאר בכתבים דארץ הוא מלכות דהוא דוד וכמבאר בזהר הקדוש דדוד לא קבל מלכותו שלמה עד דאתחבר באבהן ויש לדוד התחברות עם האבות וזה שאמר כי את כל הארץ, שהמלכות דהוא ארץ, דהוא בחינת דוד שיש לה בחינת התחברות לך אתננה ולירעד עד עולם, שממך יהיה המלכות... ומקאי טעמא הזכיר ימה לגבי צפונה ונגבה וקדמה מחמת

החינוך בדרך ישראל סבא כמה ניצוצות קדושה מהאדמו"ר מסלונים וצ"ל בקונטרס נתיבי החינוך פרק ט, ה. בשורות בודדות אלו מסביר הרב כמוב טעם ובכיסודיות את הדרך לטפל ולהתמודד עם גיל ההתבגרות, אבל לא רק שידוע שהיא לא פשוט לעבור את השלב העדין הזה בקלות. ולכן ההתקרה של האדמו"ר וצ"ל, יקרה עד מאוד ונצרכת היא למאד ובפרט לילדי התשק"ר ולבני הישיבה בימינו ובפרט בדורנו יתמי דיתמי. כמה פנינים משיחתו של האדמו"ר מסלונים למלמדים בפרט ולהורים בכלל חלק ט' א. החיאת רגשי קדש בלבבות הרבים ומיסודות החנוכה עלאי לפתח מגיל הרך את פלי המוח והלב, השכל והרגש להיות יהודי בתכלית הדינו פתוחים וקולטים אמונה ורגשות קדש וצמאון לאלוקות בטהרתם. כדי להמחיש את הדברים נזכיר מה שספרו חסידים הראשונים כי מרן הסבא קדישא מלכו"בין ז"ע היה משבח ומקלם את אחד מאנשיו שהיה מלמד תינוקות, ונעמדו כמה מגדולי תלמידיו ליד חלון חדרו כדי להתבונן כמה שבוהו גדול, ושמעו שלמד פרק ק"ד בתהלים "בדרכי נפש את ה' בין שהגיע לפסוק "מה רבו מעשיך ה' עצה ותמה: הרי בפרק זה שכלו מספר בשבח השם יתברך "ה' אל ה' גדלת מאד" וגו' "עשה אור בשלמה" וגו' וגם אחרי פסוק "מה רבו מעשיך ה' עצה ותמה: הרי בפרק זה שכלו מספר ונפלאותיו בבריאה" זהו הים גדול ורחב ידים" ולמה הפסיק באמצע " מה רבו מעשיך ה' התלהב מאוד והשיב לתלמידים כפי רגשות לבבו, כי דוד המלך עליו השלום כשאמר פרק זה וספר מגדלות הבו"א יתברך שמו הנשקפת מכל הבריאה בלה, הגיע לדרגה של כלות הנפש עד שלא עצר כוח להמשיך הלאה ופרצו מלבו מרב התפעלות המלים " מה רבו מעשיך ה' ובה שבה רוחו, ורק אז יכל להמשיך בפרוט שבחי האלוקים. מתוך פרוש זה הבינו החסידים את גדל רוחו של המלמד. אנתנו יבולים לתאר את הרגש העמוק שפרוש כזה עורר

הברי חורה לסעודה שלישית פגנר יעקב אבינו להגות ממלקמת גוג ומגוג ויאמר בקול רם ובעצמה תא היא סעודה לא יאפיז

בלבבות הרבים, והרשם העז שנחרט בנפשותיהם, גישה פואת מחדירה רגשות יהודים מקוריים בלב החניך ומכא שרשים. כל אלו הענינים הנזכרים הם עקרי החנוכה היהודי. ועל כל מהנה של בטה וכל מנהל לצנן לעצמו עקרים אלו ולמצא את ההודמנות בזמנים שבהם הוא משוחח עם התלמידים. לשוחח מפעם לפעם אודותם, פעם על עקר זה ופעם על עקר אחר, ולמצא את הדרכים המתאימות איד להעביר אליהם את הדברים. פעם באמצעות דברי כבושין ופעם באמצעות ספור נאה המושך את הלב, לפי העת ולפי מצב רוחם של הילדים. ולכל גיל לפי תפיסתו. לילדים קטנים יש את השפה בה מעבירים להם לפי רמתם, וילדים יותר גדולים כפי הכנתם, בניגונים המבגרים של התלמוד תורה, בני 9, 10 ו- 11 הרי הם כבר ילדים שמבינים, ויש להעביר להם זאת בתורת יסודות ראשונים כמעלה, כי ידוע שיש לילד אבחה מציינת מהו אצל המחנך עקר, מהו ספל, ומה אומרים רק כדי לצאת ידי חובה. וכמו שהזכרנו בתחלה, אסור להשלים עם קטנות ההשגות, שהזמן מסגל לחולל גדולות ונצורות, ואם לא פועלים גדולות ונצורות – עתידים לתן את הדין. יסוד גדול בכל הגיל הוא לדבר ולשוחח ולא להרפות אף באשר נדמה שהילד אינו שומע כלל. טבעו של ילד הוא שפאשר מדברים עמו נדמה שאין הדברים עושים עליו שום רשם וכאלו מדברים אל הקיר, ויש את התרגשה שחבל על הדבורים. אך האמת היא שהילדים שומעים הכל, על המקום לא רואים את זה אך במשך הזמן רואים את פרות ההשפעה מתחלחלת בהם. בענין זה איתא בספר באר מים חיים על מאמר חז"ל (שבט קיח): מעולם לא אמרתי דבר וחזרתי לאחורי, פרוש באשר אמרתי מוסר מעולם לא חזרתי לאחורי לבדק איה השפעה היתה לזה על השומע. התפקיד של מחנך הוא להניח, ובסופו של דבר "אבגנים שחקו מים" (איוב יד ט).

פלאי הבורא רחמנא לבא בעי – לב האדם – הלב שטועם מן החשך ומבקש משם את ה'

השגת הגלוי רק מתוך העולם בדרך שאמרו (וח"ו מו ע"ב) מאן דיתבי בצערא כו' מה שאין בן מי שמרגל בתענוגים ואין בטובה למעלה מעני. ועקר החשנה הוא רק כפי העני שמישיג מזה. וזה ענין שאמרו (סנהדרין צג) צדיקים גדולים ממלאכי השרת ומצנינו כמה פעמים להפך כמו"ש הראוב"ע ודאי השגת מלאכים גדולה כמו"ש רמב"ם. רק הם אין להם עני כמו שאמרו (שבת פט) בלום יש יצר רע ביניכם דהעני נמשך רק מן ההפך. וזהו יתרון האור בשחור מן החשך כי דעני הוא עמק ראשית שלמעלה מן השכל בטעם תענוג על ה' פרוש שם הו"ה הוא התפשטות המשג והעני הוא דבקות כמה שלמעלה מהמשג העם ההלכים בחשך ראו אור גדול פרוש גדול הוא ממתד גדולה דהשם יתברך דהינו התפשטות עד אן שעור כי הוא למעלה מן השעור בענין (שם קיח) המעני את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים. כי כח העני הוא למעלה מן המדה כי להשגה יש מדה ונבול מה שאין בן לעני. וזה ענין בריתו של עולם ברישא חשוכא כו' (שם עו) דבריאת העולם היה על דרך זה להשיג מדת העני וזה אי אפשר רק על ידי דברישא חשוכא וכמו שכתוב כי אשב בחשך דיקא אז ה' אור לי וכמו שכתוב ישת חשך סתרן שהקב"ה מסתתר תוך החשך וכפי תוקף החשכות וההעלם בן הוא תוקף העלמות האור הגנוז בו שיוכל להשיג על ידי זה החשכות וכמו שכתוב ובקשתם משם את ה' וגו' משם דיקא ואומר עת צרה וגו' וממנה ישע וכתוב אין קורא צרה

לנוף לבד רק מה שבאמת מצר גם בנפש מזה דיקא הוא הישועה לנפש. וכן בכל דור ודור אין לה מי שטעם מכל המדות עולם הזה בשלמה המלך ע"ה וכמו שכתוב בספר קהלת עשיתי לי וגו' וכל אשר שאצלו עיני וגו' וכנודע ואין לה גם בן לב נקי מכל מיני תאוה בלבו וכמו שאמרו ז"ל (נדרים סוף פרק ג) על ספר שיר השירים שהוא קדש קדשים ובכל מקום שאיתה מוצא נדר ערוה ותאוה שם איתה מוצא קדשה (כמ"ש ויקרא רבה פרשה כד) דזה טעם קדשה פרישות מתאוות רק מקדש להשם יתברך כי זה הפך זה השקוע בתאוות נאמר לתאוה ובקש נפרד שהוא נפרד מהשם יתברך, מה שאין בן בקדשה לשמים כמו קדושי אשה פרושו רז"ל (קדושין ב:) לשון הקדש ששיכה לבעל. וענין שיר הוא מצד החשך דלכן נקרא שירי ענבים וכאשר בליתם נפשו להשם יתברך והוא חולת אהבה לו אז נפתח פיו לשורר לפניו. ואין לה שירים מעוררים אהבה של ישראל לאביהם שבשמים והתאחדותם בשיר השירים. ואהבה זו הוא הפך אהבת עולם הזה ולכך הוא קדש קדשים שיד לבגמרי להשם יתברך ונפרד לבגמרי מכל תאוות עולם הזה שאין לו שום שיכות להם כלל. וכך הוא המדה דאותו לב שטועם מן החשך עד קצה האחרון ומבקש משם את ה' טועם האור עד קצה האחרון עד שמישיג שאין חשך. וכל החשך לא יחשיך וגו' לילה כיום ואיר וגו' וכן בכל המדות במקום צרות עין שם הוא טובת עין ובמקום רע לב, לב טוב. רסיסי לילה י"ו [מלקט מנחת יצחק]

תופינים לשבת קודש – החשך שלי הוא גם בן שלכם

ורנב) האדם צריך להכיר כי החשך ונדיבות לב שלו הוא ג"כ מהשם יתברך. כמ"ש (שהשיר ה ב) הקב"ה לבן של ישראל. וכמו שאמר דוד המע"ה בנדבת בהמ"ק, כי משה הכל ומידך וגו' וזה הכל. ועי"ו החשך הוא נקבע בלב שיהיה בן תמיד. וכמו שבקש שם אח"כ שמרה זאת לעולם וגו'. דמאחר שהכל משה ואתה נצחי ואיך משתנה, תוכל לעשות בן יצר לבב עמך וחשקם לעולם. וזה טעם ויקחו לי תרומה. דפי' בזהר תרומה קל"ד ב' ק"מ ב'. דהוא יחוד ע"ש. פי' תרומה הוא נדיבות הלב רבני', והוא המכנה כנס"י. ולי תרומה. פי' שהקב"ה הוא עצמו התרומה והנדיבות, והו יחוד דקוב"ה ושכינתיה, פי' שמכיר שגם כל מעשה התחוננים הכל מהשם יתברך. דבאמת ה' אחד יחיד ומיוחד בכל עלמין וגם בלבבות בניי רק הוא המעורר

והפועל. ועי"ו ויקחו – שהם לוקחים זה בקנין, כלשון קיחה ככ"מ. דר"ל שיהיה זה שלכם ממש, דאותו נדיבות לבב יהיה שיד להם וברשותם באדם העושה בשלם בכל עת שיצאה, דלבו ברשותו לחשק תמיד לכך. ובתחלת הקנין מדבר בלשון נסתה, ויקחו – כי אין הנוכח דקוב"ה נגלה עדין. רק אח"כ אמר תקחו וגם תרומתי, פי' שחשקו של השם יתברך ג"כ בקדם, עד"ש (מו"ק מו) הקב"ה גזור והצדיק מכסל. וכענין נצחוני בני וכ"מ נצ"ח). שעי אמרו (ע"ו יט) "בתחלה תורת ה' ולבסוף תורתו" דהוא בידו. ומה שהוא חושק השם יתברך חושק ג"כ, והכל בידו. וזה סוד יהודא עלאה ויהודא תתאה הנו בזהר, ועי"ו ש"קל"ד רע"ב. דזה שאמרו כ"שם שאין בלבך אלא אחד כו". דיוחיע דלב יעקב, ויחיות לבב בניו. פי' יחיוע דגם כל מעשינו

פעלת, וזהו התחלה והראשית, וע"ז אומרים שמע ישראל, דצריך לזה שמיעה וקבלה, אתה ישראל המשתדל בהשתדלות השנית אלהות, תדע דה' אחד וגם השתדלותך מהשם יתברך. ואח"כ ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, הוא כמעט אמרם ז"ל **"ברכות לה: דלאחר ברכה הארץ נתן לבני אדם"**. ולבסוף תורתו. ותיחוד להפך דגם השי" הוא שלו, דלא זו מחכבה עד שנקראה אמו **(כמ"ש שמור פ' נב)**. דאין בלבנו שאנחנו תולדות כל מיני השקות בפרטי פרטות הנפשות כפי חלוקתן. וזהו מאת כל איש וגו'. דג"כ מדבר בלשון נסתר, ולמי אמר תקחו. ובוהר הקשה זה ג"כ, דלפי התחלת הלשון היל"ל כל איש כו' יקח, ע"ש תי' ולשונו קל"ה רע"א. פגנתו מתקף החשק של כל פרט כאשר הוא בתכלית התגברות החשק והוא בהעלם עדוין ונקרא תרומתי, דהוא משלי אני אומר תקחו בהכרת הנוכח, הנוכל לקח בקנין, שהחשק שלי ג"כ שלכם. וזה הקביעות בלב שנועשה באמת אח"כ, אותן החשקות הנולדים אח"כ אחר שלבו קבוע וקנא לחשק רק לרצון השי". החשקות הנולדים אח"כ כל פרטיהם זה נקרא יחיות דבשכמל"י, המוליד אח"כ פ' וְאֶהְיֶה לְכָל פֶּרֶט נַפְשׁ. ואח"כ פ' וְהָיָה אִישׁ בְּלִשׁוֹן רַבִּים, והוא מ"ש אח"כ וְזֹאת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֲתֵם. לישון רבים וע"ש בזהר קל"ה א' התי'. ופי' כי זאת הוא שמונה באצבע, היינו כשיוצא לגמר המעשה, כי יחוד עליון במה ויחוד תחתון בלב, דהחשק בלב שחפץ מאוד לדעת את ה' ותורתו. והשפעת השי" שוכן במה, שמתבונן בו בחכמת ידיעת השי", וההפך דהחשק שלו ג"כ מהשם יתברך הרי מחד הכל למוח. ואח"כ יחוד תחתון היינו דגם החכמה הוא תורתו, שהחשק שלו הוליד חכמה זו והכל מן הלב. ואז מתפשטים הכחות מן הלב לוי קצוות, שחלוק לפרטי המדות שונות והכל מחד ברוצן השי", ורוצנו לעשות רצונו, ומדת מלכותו המתפשטת בנו היא הפועלת. וכשיוצא לגמר מעשה שהוא הנולד ממהשבה ורוצן דמה ולב, בזה אין חלוק בנפשות כלל, כידוע דגם פושעי ישראל מלאים מצות כרמון (כמ"ש סוף חגיגה). דחלוק מדרגות רק

במה ולב חכמה ורוצן, אבל ההצלחה בגמר מעשה בזה אין מדרגות, וכל ישראל יש להם חלק לעוה"ב מצד גמר מעשה במצות ומעשים. וזהו פרישת והיה אם שמוע בעל מצות, דהוא מעשה הוא בלשון רבים שזה לכל. ולא נאמר בו בכל מאורכם, שזהו נגד גמר המעשה בנתינת הרכוש בפעל, זה שיד כאשר הוא עדוין במה ולב ולא יצא לפעל במעשה, אז צריך שיהיה החשק ונדיבות הלב בכל מיני מעשה ועבודה שיהיה ושיצוה השי" ויראה שהוא רצון השי" הוא מסקם לכה. אבל כשמוציא לפעל המעשה, ודאי המעשה יש לה גבול וא"א להיות תמיד, ואסור לבזבז כל קמונו באמת **(כמ"ש כתובות ג)** ולמצות עד שליש במצוה **(כמ"ש ב"ק ט:)** הכל בגבול. לכה בפרשה ב' דקאי אמצות, ולעברו בפעל הוא בגבול. כי במה ולב הוא היחוד עלאה ותתאה, דמתיוחד ברוצן השי" שהוא בלא גבול. וגם בעת המעשה הכונה דמה ולב דהינו בכל לככה ובכל נפשך הוא בהתפשטות. אבל פעלת המעשה עצמה זהו הנגלות לנו ולבנינו, שהוא נעשה ע"י גוף האדם שהוא פעל גבול, ולא שיד בכל דהינו בלא גבול. ולכן נאמר וזאת התרומה ולא תרומתי, כי בפעל המעשה נראה שהוא בידי אדם. ומ"מ הוא בהכרת הנוכח מצד הכונה הטובה, ונקבע בקנין הצלחת המעשה. מאתם מאת המתנדבים בלב טוב והכרת השי" ביחוד, שנתברר ע"י כשיצא אח"כ לפעל נקבע בקנין ג"כ הצלחת המעשה. וזהו לרבים שכל זרע ישראל בשוה יש להם הצלחת המעשה בקנין דמלאים מצות כרמון, ואע"פ שהקא ישראל הוא **(פנתרוין מר)** והתקאים מסדרים ובאים מששת ימי בראשית **(שבת פט)** דהינו הצלחת המעשה כפי אמתות רצון השי". לפי שיח"ע ויחיות דלב נעקב ובניו קבוע בכל א' מישראל, דקמיו דלא קלה שבטא **(כמ"ש ב"ב קמו רע"ב)** דהינו לב בניו ביחיות, וכ"א מישראל קבוע בו יחוד דשמע ישראל ובשכמל"י, הגם דהוא אינו מרגיש זה בהתגלות מוחו ולבו כלל, הרי קי"ל **(ברכות ג)** הקורא את שמע ולא השמיע לאונו יצא. דהינו הגם שאינו מרגיש זה: צדקת הצדיק רנב [מלקט מנחת יצחק]

לבו הטהור של יוסל חלק א' ספור אמיתי מדהים

בטוח, אמר קלונימוס לרב, אם אני אסע לאותה מדינה, אעדיף לרעב יחד עם בני ביתי ולא אחלל חלילה שבת ויום טוב, לא אכרע ברה"ל ועגל הנהב, אתפרנס מקבוצי נדבות, העקר להשאר עבד נאמן לה' ותורתו. הרב הסביר לקלונימוס, שתו"ל כבר למדנו שגדול נסיון העשר מהעני, והזהרו בבני עניים שמהם תצא תורה, ודאי שעדיף להשאר כאן עם כל הקשיים, על פני נפילה אל מקום ציה וצלמות ורחנית, על פני הכניסה למערבלת של נסיונות. בששכין הרב ששקלטה רוחו של קלונימוס לפוע, ולא נראה ששקבל את דבריו, הוסיף ואמר, אם בכל זאת תחליט לפוע לאותה מדינה, כפי הנשמע בדברך, תזכר הישב את הבטחתך זו שהבטחת כאן, ואבקש ממך לתת לי תקיעת פה' על הדברים, שאכן תמסר נפש' בפשוטו, על שמירת שבת וקיום מצוותיה. לאחר נתינת תקיעת פה' עם כל משמעותה הנוראה, קבל קלונימוס את ברכתו של הרב למסע הנודלי. בשעה זו, שקלונימוס עמד על הספון, והרוח שבאמרקה כבר נשבה בלבבות נוסעי האגיה, הבין קלונימוס אל נכון את דעתו של הרב, על הפגיעה מהנסיעה, ותקיעת הפה' שבקש על העמידה בנסיונות. כבר קעת הכרזין באותם אלו יהודים יקרים, שאוירת המתירנות השפיעה עליהם לרעה, שנמנעו מלהתפלל אתו במנין, שלא תקפידו על בשרות המאכלים שבאגיה, הרהר וקשב, אם זה המצב רק בהפלגה, מי יודע מה המצב באמרקה עצמה? בכל לילה, בשעה מאחרת היה עולה אל הספון, בוחר לעצמו פנה נדחת, ובה היה פונה אל בוראו בתהנה ובבקשה, המלוה בדמעות שליש, שיתן לו כח לעמד בנסיונות, ולא חלילה לאבד את אמנותו ויהדותו, את ילדיו ובני ביתו, אלא להקים באותה מדבר שממה, באמרקה הנוראה, בית אמתי של תורה וקיום מצוות. בסיומם של התפללות והבכיות, היה שב רגוע לתאו שבאגיה, והולך לגום את שנתו. השמחה הרבה שהיתה לכל נוסעי האגיה עם הגלות לעיניהם היבשת מרהוק, פסחה עליו, ככל שהתקרבו החל לבו לנפשו, מדוע הכנים את עצמו אל יע הארי', בתוך יבשת הנסיונות, אף יחד עם זאת עורר את רוחו שבכל כוחותיו ועמד בנסיונות הקשים. עם ירידתו מהאגיה, כשאף ראה את אחיו הצעיר, שלא היה שונה מהרבה מיתר גוי הארץ שהיו שם, נפלה רוחו בקרבו, והיה ולקמן? ולאחר כמה ימים, כשראה שאחיו, גם הוא רח"ל מבין אותם אלו המסחלי שבת קדש, הודיע על אימיה, ומיד כמוצאי שבת, בקש לצאת מביתו החם הגדול והמרוח, לעבר...ל... המשך בשבוע הבא אי"ה [מלקט מנחת יצחק]

שעת לילה מאחרת, השמים זרועים בכוכבים רבים, החשך יבסה ארץ וימים, רק אורה החלש של הלכנה מאיר את ספון האגיה הגדולה 'אלבפאר', בה עמד קלונימוס אפלענערסטרקטער, ובשקט שמסביב, בו נשמעים רק המית הגלים ומנוע האגיה, מחשב השבונות של חיים, כאשר פניו מביטים אל האפק, שבלו מים רבים. מול עיניו הפקוחות לרוחה, עוברים לפניו המראות מהעירה זוערפעלעט' שבהונגריה, בית הכנסת הקטן המלא בלומדים, אלו שוכנו לומדים ש"ם ופוסקים, והאחרים, שומעים שעור ב"עין יעקב' או משניות, והפשוטים ביותר, קוראים קאפיטלאך תהלים. מרדות החיים היו קשים מנשא. פרנסתו הרוחה בלאו הכי, כרוכל המחור בין הכפרים והעירות, הפסקה לאתרוגה עם פרץ המלחמה העולמית, לא היה בידו להם לפי הטרף, והמרדף היומיומי הקשה מול כמה פרוסות להם, נמלו את כל כוחותיו, עד שבסיומו של יום מפרך נוסף, בקושי היה משרך את רגליו אל עבר בית המדרש, שם לצערו היה לומר בקושי ובעקר מתנמנם באחד מהשעורים. הדמיונות התחילו בשהגיעה המעטפה הגדולה שנשלחה לו על ידי ולמן אחיו הצעיר, המתגורר ביבשת התדשה, בארץ החלומות והזקב אמריקה', שהכילה בתוכה, מכתב מרגש המספר על הצלחתו הכלכלית, והזמנתו לבוא אף הוא לשם, ובתוכו שמונה פרטיסי הפלגה, עבורו ועבור בני ביתו, יחד עם הבטחתו של האה, שידאג לו לפרנסה הנונה ומרוחת, שיוכל לגדל את בני ביתו ללא צרות ורדיפות, באפן היותר טוב. עד להונגריה הרוחה הגיע האמת על הנעשה באותה יבשת ומדינה, שאמנם לא רודפים בה את יהודיה, וזאת מהטעם שאין בה כמעט יהודים. כמעט כל יהודי תבא בשעריה, בנמלה הראשי, למתגלות 'פסל חרות', משיל מעצמו את 'חרותו' בעוסק בתורה ומקנים מצוותיה, ומקבל על עצמו לעבד את העבודה זרה' התדשה והמקומית, אשר בשם 'הולאר' מכנה, עבודה זרה זו המבטלת ממנו שבת וימים טובים, תפלה וקיום מצוות, ושאר מעלותיו כיהודי. איזה נסיון קשה יותר? הרהרו באותם ימים קלונימוס ורעייתו, האם נסיון העני והמחסור, יחד עם שמירת תורה ומצוות, או נסיון העשר והשפע, יחד עם התמודדות יומיומית בקיום כל מצוה ומצוה? כאשר היה נראה שכלו כבר כל הקיצים, פנה קלונימוס לרב העירה וראש הישיבה, הנאון הצעיר רבי יוסף אשר הלוי פאלאק זצ"ל, הי"ד, ושטח לפניו את אשר בלבבו, האם יענה להזמנת אחיו, או ישמשיך להתנסות בנסיון העני. דבר אחד אני

לקחי הפרשה לשבת – כיצד נתן לבנות האדם לעצמו הגנה משלמת

וכו' ויִקְחוּ לִי תְרוּמָה רֹמְמוֹת עַל עֵינֵי הַתַּפְּלִין דַּע כִּי ג' בְּחֵינּוֹת יֵשׁ בַּתַּפְּלִין תַּפְּלָה שֶׁל רֹאשׁ אֶחָד וְתַפְּלָה שֶׁל יָד שְׁנַיִת. וְקִשְׁר שֶׁל רֹאשׁ בְּחֵינָה שְׁלִישִׁית וְשְׁנֵי הַתַּפְּלִין הֵם כְּנָגֵד שְׁנֵי מְקוּמָם בְּשְׁנֵי הַמְּלָכִים אֲשֶׁר בְּאָדָם שֶׁהֵם הַלֵּב וְהַמּוֹחַ וְנֶאֱמַר בַּתַּפְּלִין (דְּבָרִים כ"ח י') וְרָאוּ כָל עַמֵי הָאָרֶץ כִּי שֵׁם ה' נִקְרָא עֲלֵיהֶם וְכוּ' וְנֶאֱמַר (וַיִּקְרָא י"ט ל') בְּמִקְדָּשׁ אֶת מִקְדָּשִׁי תִירָאוּ. וְכַנְגֵד ג' קְדֻשּׁוֹת אֵלוֹ נִזְכָּר ג' תְּרוּמוֹת וְהַתְּחִיל בַּתַּפְּלִין שֶׁל רֹאשׁ וְאָמַר וַיִּקְחוּ לִי שֵׁלָא לְנֶכַח שֶׁהֵיא נְעֻלְמַת וְנִקְרָאת תְּרוּמָה לְהִיּוֹת מְקוּמָה בְּרוּם רֹאשׁ הָאָדָם. וְלִפְנֵי שֵׁשׁ בְּקִשְׁר שֶׁל יָד צִוְרַת יו"ד לְזֶה אָמַר תְּרוּמַתִּי תְרוּמַתִּי י וְעֲלִיָה אָמַר מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ כְּנָגֵד הַלֵּב. וְכַנְגֵד קִשְׁר שֶׁל רֹאשׁ אָמַר וְזֹאת שֵׁשׁ בַּח לְרְאוּתָהּ שֶׁרָאָה מוֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם קִשְׁר שֶׁל תַּפְּלִין וְנוֹדַע כִּי צִוְרַת הַקִּשְׁר הָזֶה ד' כִּי הֵם שׁוֹאֵבִים מֵאַרְבַּע פְּרָשׁוֹת וְהוּא מִצִּיר בְּצִיר מ"ם בְּאַרְבַּע בְּלִיטוֹת הַרְצִיעָה לְאַרְבַּע רוּחוֹת הַקִּשְׁר וּ"ש מֵאֵתָם מֵאֵת ס' וְדוּמִים הַתַּפְּלִין וְהַמְּקָדָשׁ כִּשְׁתַּדְּקָק בְּהֵם. וְהֵם כְּנָגֵד אַרְבַּע חֵיּוֹת הַכֶּסֶף. וְכַנְגֵד כָּל חַיָּה שֵׁשׁ ג' פְּנִים לְזֶה הֵם י"ב תְּפִירוֹת וְהֵם כְּנָגֵד י"ב מְזֻלוֹת שֶׁהֵם בְּגֻלְגֻל שְׁמִינִי וְכַנְגֵדָם ד' דְּגָלִים כָּל דְּגָל ג' שְׁבָטִים וְהֵנָּה י"ב תְּפִירוֹת וְהַמְּעַבְרָתָא י"ג כְּנָגֵד י"ג מִינָיִם בַּתְּרוּמַת הַמִּשְׁכָּן וַיִּשְׁמַע חֶכֶם וַיִּוְסִיף לְקַח וּמִזֶּה תָּבִין כַּמָּה גֵדַל מַעֲלַת הַתַּפְּלִין סִפְר הַלְקוּטִים פ' תְּרוּמָה עוּד... וְכוּ' בּוֹאוּ רְאוּ כִּיצַד נָתַן לְבָנוֹת הָאָדָם לְעַצְמוֹ הַגְּנָה מִשְׁלַמַּת, לֵאלֹא צִרְף כְּבִטּוֹת חַיִּים וְהַפְּנָה מֵתִים וְנִקְרָא מַה צִּירִף לְעֵשׂוֹת כְּדִי לְזַכּוֹת בְּהַגְּנָה הַטּוֹבָה בְּעוֹלָם. וְגַם תִּרְאֶה עַד כַּמָּה ה' אוֹהֵב אוֹתָהּ וְמַה לָּךְ לַפְחָד? הַנֶּחֱךָ כָּךְ כֶּתֵב ר' מֵרְדְּכִי לִינֵר וְצ"ל תַּלְמִידָם שֶׁל ר' שְׁמֻחָה בּוֹנֵם מִפְּשִׁיטָא וְר' מִנְחֵם מְגַדֵּל מְקוּצָה, וְרַבּוּ הַמְּבַחֵק שֶׁל ר' צְדוֹק הַכְּהֵן מְלוֹבְלִין: כְּתִיב וַיְדַבֵּר ה' אֶל מוֹשֶׁה לֵאמֹר דַּבֵּר

וְהַרְבּ מֵאַחֲרָיו, שְׁדָבָר זֶה נֶאֱמַר גַּם בְּדָרְכִים. בְּמִדְּמָה שְׁאִינְךָ צוֹדֵק, הַשֵּׁב רְאוּבֵן, שֵׁשׁ לְחַלֵּק בֵּין הַלֵּיכָה רְגִלִית שֶׁבָּה נֶאֱמָרָה הַלֵּכָה זו, לְבִין מַצְבְּנוּ כַּעֲת, בְּהִיזְתִּינוּ בְּתוֹךְ הַמְּכוֹנִית, שֶׁנֶּחֱשֵׁב מְקוֹם בְּפָנֵי עַצְמוֹ, וְאִין לְחוּשׁ לְכָךְ... מִי... הַצְּדִיק...? רְאוּבֵן אוֹ שְׁמֻעוֹן? תְּשׁוּבוֹת יֵשׁ לְשַׁלַּח בְּפָקֵס 03-5744045 אוֹ בְּמֵיַל ל izhakhalevi@gmail.com וְכִלִּי גֵדֵר נִפְרָסֵם אֵת הַעוֹנִים נְכוֹנָה הַתְּשׁוּבוֹת וְפּוֹרְסָמוּ בְּפָרֶשֶׁת הַצִּוּוּה אִי"ה [מְלַקֵּט מִנְחַת יִצְחָק]

פלפלין מפלפלין – שלא לעמד בשאחוריו לגבי רבו

וְהָרֵב רְאוּבֵן וְשְׁמֻעוֹן נָסְעוּ יַחְדָּו, כְּשֶׁרְאוּבֵן נֹהֵג בְּמְכוֹנִית. כְּאֲשֶׁר עֲצָרוּ בְּרִמְזוֹר הַבְּחִין שְׁמֻעוֹן, שְׁמֵאֲחֹרֵיהֶם מִמֶּשׁ נַעֲצָרָה מְכוֹנִית, שֶׁבָּה יֵשֵׁב רַבִּים מִתְּקוּפַת לְמוּדֵיהֶם בִּישִׁיבָה עַד נִשְׁאוּיָהֶם. הֵן רַבְּנוּ הֵנְאוּן שְׁלִיט"א מֵאַחֲרָיו, פְּנָה שְׁמֻעוֹן לְרְאוּבֵן, מִן הָרְאוּי שְׁמִיד לְאַחַר שֶׁנַּעֲבַר אֵת הַרְמְזוֹר, תִּתֵּן לְנֶהְגוֹ שֶׁל רַבְּנוּ לְעַקֵּף אֵת מְכוֹנִיתָהּ, שְׁלֵמֵרוֹת שְׁקִימָא לֵן שְׁאִין מְכַבְּדִין בְּדָרְכִין, בְּכָל זֹאת, אִין זֶה דְּרָף אֲרִיז' שְׁאֵנְהֵנוּ מֵהַלְכִים מְלַפְנֵים

וְהָרֵב רְאוּבֵן וְשְׁמֻעוֹן נָסְעוּ יַחְדָּו, כְּשֶׁרְאוּבֵן נֹהֵג בְּמְכוֹנִית. כְּאֲשֶׁר עֲצָרוּ בְּרִמְזוֹר הַבְּחִין שְׁמֻעוֹן, שְׁמֵאֲחֹרֵיהֶם מִמֶּשׁ נַעֲצָרָה מְכוֹנִית, שֶׁבָּה יֵשֵׁב רַבִּים מִתְּקוּפַת לְמוּדֵיהֶם בִּישִׁיבָה עַד נִשְׁאוּיָהֶם. הֵן רַבְּנוּ הֵנְאוּן שְׁלִיט"א מֵאַחֲרָיו, פְּנָה שְׁמֻעוֹן לְרְאוּבֵן, מִן הָרְאוּי שְׁמִיד לְאַחַר שֶׁנַּעֲבַר אֵת הַרְמְזוֹר, תִּתֵּן לְנֶהְגוֹ שֶׁל רַבְּנוּ לְעַקֵּף אֵת מְכוֹנִיתָהּ, שְׁלֵמֵרוֹת שְׁקִימָא לֵן שְׁאִין מְכַבְּדִין בְּדָרְכִין, בְּכָל זֹאת, אִין זֶה דְּרָף אֲרִיז' שְׁאֵנְהֵנוּ מֵהַלְכִים מְלַפְנֵים

סוד תוספת שבת וסגלותיה – מה עושים כדי למשוך עליו תוספת שבת גם בימי החל

נִקְרָא טַעַם גַּם צוּלוֹ אוֹ מְקוֹם הַמְּצוּת, וְהוּא נִמְשָׁל לְשִׁכְרִי, וְיִקְוָה פְּעֵלוֹ, וְהוּא שֵׁשׁ לוֹ שִׁכְרִי בְּיוֹם הַהוּא, אֶפְלוּ בְּחוּל יֵשׁ לוֹ תוֹסֶפֶת קְדֻשָּׁה, לְכֵן נִרְמָז בְּר"ת שְׁבַת. גַּם הַכּוֹנֵה, כִּי כָל אֹר תוֹסֶפֶת קְדֻשָּׁת שְׁבַת שֶׁל הַשִּׁכְרִי, שְׁנִתֵּן לְאָדָם בְּיָמֵי הַחַל, הֵיא מִצְטַרְפָּת עִם שְׁאָר תוֹסֶפֶת קְדֻשָּׁת שְׁבַת הַבָּאָה מֵאַלְיָה כְּנוֹדַע, וְכָל תוֹסֶפֶת הָאֵלוֹ נִתְּנִין אֶל הָאָדָם בְּיוֹם הַשְּׁבַת, נִמְצָא כִּי פְרִיעַת שִׁכְרוֹ בְּיוֹם הַשְּׁבַת, לְכֵן נִרְמָז בְּר"ת שְׁבַת, בְּסוּד מִי שְׁטַרַח בְּעֵרֵב שְׁבַת יֵאָכֵל בְּשְׁבַת. גַּם הַכּוֹנֵה, מִי שְׁמַקְוֵם הַמְּצוּה שֶׁל שִׁכְרִי שְׁכִיר, בְּפָרֶשֶׁת יֵשׁ לוֹ סְגֻלָּה, שְׁיִזְכָּה אָדָם הַמְּקַנֵּם אוֹתָהּ בְּאִמְצָעוֹת תוֹסֶפֶת נֶפֶשׁ בְּאוֹתוֹ שְׁבַת, וְהוּא מְדָה כְּנָגֵד מְדָה, כִּי בְּשִׁכְרִי שְׁכִיר נֶאֱמָר וְאֵלָיו הוּא נִשְׂא אֶת נַפְשׁוֹ, וְכַנְגֵד זֶה נֹתֵן לוֹ ג"כ נֶפֶשׁ יִתְרָה שְׁקִינֵם נַפְשׁוֹ שֶׁל שִׁכְרִי, לְכֵן נִרְמָז בְּר"ת שְׁבַת בְּמִצְוָה זוֹ [מְלַקֵּט מִנְחַת יִצְחָק]

וְכַעֲרֵב שְׁבַת תְּכֻן לְקַבֵּל נֶפֶשׁ יִתְרָה בְּהַכְּנֶסֶת שְׁבַת, וְרוּחַ יִתְרָה בְּכִרְכוּ, וְנִשְׁמָה בּוֹפְרוּם. גַּם תְּכֻן בְּאִמְרָךְ י"י מְלָךְ גְּאוֹת לְבַשׁ וְכוּ', י"י לְאֲרָף יָמִים, ר"ת יל"י, כְּמ"ש בְּמְקוּמוֹ. גַּם טוֹב לֹמַר בְּקִדּוּשׁ שְׁחִירִית דְּשְׁבַת, מִזְמוֹר לְדוֹד י"י רֹעִי וְכוּ', וְתְכֻן בְּאִמְרָךְ שְׁבַתִּי בְּבֵית י"י לְאֲרָף יָמִים, לְשֵׁם הַנִּזְכָּר. גַּם סוּד תוֹסֶפֶת קְדֻשָּׁה תְּכֻן, כִּי קְלוֹפּוֹת נֶגְה סְבִיב לוֹ הֵיא, וּמִתְקַדְּשֶׁת עַצְמָהּ, וְכוּ סוּד תוֹסֶפֶת קְדֻשָּׁה, עֵזֶן כְּפ' וַיִּקְחֵל דְר': בְּיוֹמוֹ תִתֵּן שִׁכְרוֹ, ר"ת שְׁבַת. כִּי כָל הַמְּצוּת שְׁאָדָם עוֹשֶׂה בְּאִמְצָעַת הַשְּׁבוּעָה, אוֹ אִם קוֹרָא בְּתוֹרָה הַרְבָּה, אוֹ יֵשׁ לוֹ אֶפְלוּ בְּחַל תוֹסֶפֶת קְדֻשָּׁה, כָּל מַה שְׁיִכּוֹל עִם הָאָרֶץ, וְכָלְלוֹת בְּנֵי הָאָדָם, לְהַשִּׁיג בְּתוֹסֶפֶת שְׁבַת, כְּמ"ש רַשְׁב"י, ת"ח יֵשׁ לוֹ בְּכָל יוֹם נֶפֶשׁ שֶׁל עִם הָאָרֶץ שְׁבִיּוֹם הַשְּׁבַת. נִמְצָא כִּי הַשִּׁכְרִי שְׁנוֹתֵן לוֹ הַקְּב"ה לְת"ח הַעוֹסֵק בְּתוֹרָהּ, וְהֵסֶפֶט ט"ח

"יהב ליה ידיה, ואוקמיה" לב בוער וכסופים להשם יתברך מהאדמור מקאמרנא זצ"ל – שלשת החצים...?

בְּדָרְכֵינוּ הַרְבַּה מְשַׁנֵּים בְּקַבְלָהּ, וְדָרְכֵינוּ דְּבָרִים עֲמִקִּים, אֵף חֲחַלֵּק הַעֲקָרִי שְׁנִתְחַלְּנוּ בּו בְּמִדּוֹר זֶה הוּא לְשׁוֹנוֹ הַקּוֹב וְאֶהְבַּת יִשְׂרָאֵל לֵאלֹא גְבוּל, לְשׁוֹנוֹת שֶׁל עֵידוּד וְתַמִּיכָהּ, הַכְּלָה רַף וְלַטּוֹף נֶפְשׁוֹת פְּצוּעוֹת הַזְּקוּקוֹת כָּל כָּךְ לִנְחַם שֶׁל אָבָא אוֹהֵב וְתוֹמָךְ, וְנוֹטַע תְּקוּוָה, וְהַתְּחַלָּה חֲדָשָׁה. וְאוֹר הַדָּשׁ מִפְּצִיעַ וּמִרְפָּא וּמִחַדָּשׁ אֵת הַבְּרִיּוֹת בְּחֵיּוֹת חֲדָשָׁה וְלֵב שְׁמַת, וּבְמוֹחֵנִי שֹׁנֵם מִי שֵׁלָא מְבִין בְּסוּד הַעֲנִינָיִם, יִמְצָא מְרַגְעֵ לְנַפְשׁוֹ וּכ"ש מִי שְׁכָבָר בָּא בְּסוּדָם שֶׁל דְּבָרִים וְדָרְף סְלוּלָה לְהַתְּחַדָּשׁ לְנַעַר מַעֲלִיו אֵת כָּל הַצְּרוֹת וּבְכַרְיָה חֲדָשָׁה לְהַתְּקַרֵב לְאָבָא שְׁבִשְׁמִים שְׁאוֹהֵב אוֹתָנוּ אֶהְבָּה שְׁכַמְעַט שְׁבִן תְּמוּתָהּ לֹא יְכוֹל לְתַפֵּס וּלְהַכִּיל, הָאֲדַמּוּ"ר מִמֶּשׁ מְלֻחָה אוֹתָהּ יָד בְּיָד וּמִרְאָה

וְהַנֶּה תְּהַלּוֹת לֵאלֹא עֲלִיּוֹן זָכָה אוֹתָנוּ ה' יִתְבָּרַךְ לְהוֹסִיף מְדוֹר חֲדָשׁ שֶׁהַתְּחַלְּנוּ בְּס"ד זֶה מְכַבֵּר, שְׁמַטְרָתוֹ הַפְּשׁוּטָה לְהַלְהִיב לְבוֹת יִשְׂרָאֵל קְדוּשִׁים לְאֶבְיָהֶם שְׁבִשְׁמִים גַּם בְּמַצְבֵים הַכִּי קִשִׁים וְנִסְיוֹנוֹת "שֵׁלָא נַדַּע" הַכָּל לֹא מֵדִילֵי אֵלָא מֵהַרְבַּ הֵנְאוּן הַמְּפָרְסֵם בְּנִגְלָה וּבְנִסְתָר בּוּצִינָא קְדִישָׁא חֲסִידָא וּפְרִישָׁא בְּנֵן שֶׁל קְדוּשִׁים כְּקִשְׁת״ת מוֹהַר"ר יִצְחָק יְהוּדָה יִחִיאֵל סַפְרִין וְצ"ל אב"ד דק"ק קאמרנא בעל "היכל הברכה" ה"אדמו"ר מְקַאמְרָנָא אִישׁ קְדוּשׁ וְכָל רֹז לֹא אֵנִים לָהּ, שׁוֹפֵף אוֹר חֲדָשׁ וּמִצְחָקְךָ וְהַדוּשִׁים שֵׁלָא שְׁמַעְתֵּם אֲזַן בִּיאוּרִים נְפֻלָּאִים מְזוּיּוֹת שׁוֹנוֹת הַמְּשַׁלְּהָבִים אֵת הַלֵּב וּמְגֻלִים רַק טַפַּח מְאוֹר תוֹרָתוֹ הַזּוֹרֵחַ תּוֹרַת אֲמַת, וּבְאִמַּת שֵׁשׁ

לך את הדרך לצאת מהצרה שלך. ולהתחבר בו יתברך. ומעתה, יש להתחנן ולהוסיף קדושה ובפירוש בזמן הזה בשבבך נכנס הדרש אדר עקר ההכנה להרבות בשמחה ולהתכונן לפורים לפסח ולספירת העמר ואל השיא חג השבועות מתן תורה, ולכן יש לנצל ההזדמנות פו זאת להתקרב אל ה' יתברך, בסיום כל מאמר נשתדל לסכם את דברי הרב כדי שנוכל לצאת עם "פעקאלע" וה' יהיה בעזרונו. זו ההקדמה תסאל כלל שנוע, אז אם אתה כבר מכיר, פשוט לנג לעיקר התוכן... והפעם... שלשת החצאים...? ותולעת מלא ואו בכל אוריתא בר מן חד ואת המשכן תעשה ותולעת חסר ואו יש בנה לעין בעור ארון יחיד ענין תולע. שרש תולע: יסוד דאמא דעת עליון דועיר נגיו בפמא דמלכא בסוד עשר הכל ש"ע נהורין להבת אש אור התורה חשמל הפנימי לבוש משי והוא המוציא קול הפנימי מסוד פרצוף הפנימי קו"ל ש"ע, הוא תולע שכוהו בפ"ה וכל בחינות ש"ע נהורין וחשמל ומלבוש הכל מבורי מלכין קדמאין שנתבררו לתכלית הטוב ונעשה מהם כהנת אור מאה ברכות מאה אדנים עין לק"ת בסוד ש"ע נהורין הם החסדים ב"פ אלף למד הם ש"ע היוצאין מן יסוד דאמא שהוא תולע שבפנים. דע כי תולע הוא שור כי הוא גבורה ראשונה מגבורות דאמא דנעשה חסדים דאמא ועולה אבנית"ן והוא התחלת הברור של מלכין קדמאין ונוסף בו תיו תולעית עולה שקוציית שהוא אחרונה כי הם, נגד שבע שמות שבאנא בכה ה"ח המתפשטים וכוללים ביסוד ובמלכות ולכלל בלם ביחד נרמוז בתולעת הגבורה הראשונה והאחרונה

תולע, תולעת וכלם נכללים ביניהם. עין לק"ת תולעת מלא כולל תולע תולעת אבנית שקוציית וכל שבינתים נכלל בשני שמות אלו עין שער מ"נ ומ"ד סוף דרוש יג' בסוד התפשטות ה"ח בגופה שהוא אות ואו בסוד שם מ"ב שאלו ה"ח הם ששה שמות הראשונים דשם מ"ב וכלם נכללים בשם הראשון שפרשו נגזו ביסוד דאמא תולע קדוש נקדת ציון ועירא בת עין ושם רוחא דשביק בה בעלה הנעשה לבוש וחשמל ומלבוש אלו"ה אל כל הנשמות, וכל קצה כלול מכל קצה, ולכן בכל שם יש ששה אותיות אות ואו אח"כ אותו הרגל התחתון של הוואו דק מאוד הוא עטרה שעל הכרית דמות יוד קטנה רגל ואו גם הוא כלולה מכל הו"ק ולכן הוא צורת קו"ן ואו קטנה וזאת הוא שם שקוציית וזאת הנקדה מאירה ונקנסת בנקדת ציון שבנקבא מלכות שביסוד נכנס ביסוד שבמלכות, והוא התולעת עטרה בת עין נקדה ועירא שחרה. בעת שהצדיק מקטין עצמו לפני הקב"ה ממש כאין או שלשת החצאים אהבה, יראה, התפארות, מאירין בנקדת יהודי, נקדת ציון לשלח למטרה, ואו יוצא מכל גופניות, ומאיר עד כלות הנפש בהכנעה ובאין כלול מכל מדות טובות, ועושה עצמו באמת תולע קטן תולעת מרחש על הארץ. ואו נכנס בו האור במטרה לחי, ואו הקב"ה שומע התשוקה הזאת עד כלות הנפש. והוואו ש"קו התשוקה צי"ת שומע ולכן תולעת זה מלא כולל תולע השרש עם תולעת שקוציית. אבל במשכן שהוא נקדת בת עין פתיב ותולעת שם שקוציית בלבד שהוא הנכנס לנקדות ציון ומיוחד קוב"ה וכל העולמות.

[מלקט מנחת יצחק]

מה"אהבתי תורתך - קשויטין, אמונה ודבורים קדושים

יב"א ביו"ד, פרוש שוה הש"ער, היינו בחינת אמונה שהוא התחלה ופער לכנס על ידו לבחינת יראה ואהבה ועבודת ה'. זה השער צדיקים יב"א ויכנסו בכנסת ישראל כנ"ל, על ידי ב' בחינות הנ"ל. והוואו דאיתא בנקרא (יומא טו) ריש לקיש כי הוואו משתעי בחדו אינש בשוקא הוואו יחבי לה עסקא בלא סהדי. פרוש, כשהיה מדבר עם איש דבורים קדושים, הוואו מכנים בלבו ויהיב לה בחינת עסקא, בחינת עסק של אמת, בחינת אמונה בשלמות שהוא נקרא עסקא אמת, כי עסקא נשמי אין זה עסק נמור, כי "מה יתרון לאדם בכל עמלו" ונגו' (קהלת א, א) אבל בחינת אמונה בה' זה עסק אמת. אמנם שריש לקיש לא היה מכנים בו רק בחינת עסקא בלא סהדי, היינו בחינת אמונה בלא עדים, כי סהדי בלשון הקדש עדיים, לשון עדיים, בחינת ותבואי בעדי עדיים כנ"ל, בחינת קשויטין לכלה כנ"ל, כי הקשויטין הם בעצמם העדים על אהבת החתן לכלה, וכן בשמיני לבחינת יראה ואהבה אמתים, הוא סימן ועדות שהכנה שלו בבחינת אמונה הוא אמתית, וריש לקיש הוואו מכנים בו בחינת עסקא, אבל עדין לא הכנים בו בחינת עדות הנ"ל, שהקשויטין באו אח"כ מן השמים מהחתן כנ"ל. והוואו מרמז בפסוק דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה ונומרו. פרוש ד"בר, היינו שתכנים דבורים קדושים בלב ישראל, שיגיעו לבחינת אמונה, שע"י ויקחו לי תרומה, פרוש שיתחברו ויתקדשו לי ככלה, כמאמר הכתוב (שמות יט ה) והייתם לי סנלה ונגו', והיו בבחינת תרומה, בחינת סוד מרע. ומפרש הכתוב שכל זה אי אפשר להיות כי אם על ידי מאת כל איש, היינו בחינת אמונה, שוהו כל איש על דרך מאמר הכתוב (קהלת יב יג) כי זה כל האדם, כי עקר בריאת העולם היתה בשביל בחינת אמונה כדאיתא ברמב"ן (שמות יג טו). ומסים הכתוב, מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתו. פרוש, על ידי בחינת כל איש, בחינת אמונה, ידבנו לבו להתקרב ולהתקדש ולהתחבר בלתי לה' לבדו ככלה, וע"י תקחו את תרומתו, ושינו לבחינת תרומתו, תרומה עליונה, בחינת קשויטין הנ"ל, בן יהי רצון אמן: דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתו (כה ב). ופרש רש"י לי לשמי וצריך להבין ככל הלשון ויקחו לי כו' תקחו את כו'. ונקדים לבאר מאמר תז"ל (אלשיך הק) על פסוק (שמות כה ה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, בתוכו לא כתיב אלא בתוכם, מלמד שהקב"ה שוכן בתוך כל אחד ואחד מישראל. הנה ידוע, כי עקר בריאת שמים וארץ היה בשביל בחינת אמת, כמ"מ בס"ת של בראשית"ת כר"א אלקיים (בראשית א, א, ע' בעה"ט) וס"ת של אשר כר"א אלהים לעשות (בראשית ב, ג, ע' בעה"ט לע), כי זאת

כתב רבי אברהם דב מאברומש - תלמידם של רבי מנחם נחום מצ'רנוביל, רבי מרדכי מצ'רנוביל, רבי לוי יצחק מברדיצ'וב וידבר ה' כו' דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש וגו' (כה א - ב). להבין מאמר תז"ל (ברכות נה). שאמר בצלאל למשה כלים שאני עושה להיכן אכניסם? וכו'. וי"ל מה זו קושיא להיכן אכניסם? יהיו במקום שיתקנו אותם בבית האומנין עד שיבנה המשכן, ואח"כ יכניסם למשכן. הנה התחלת העבודה לה' הוא בחינת אמונה, להאמין שיש אלהים ממעל שברא כל העולמות עליונים ותחתונים מאין ליש (מבחינת אין, בחינת אלה, אלוף של עולם, עד בחינת יש, עולם הזה הנשמי) ואין קו"ן ואין סוף לגדלתו יתברך ואין ערך אליו, ובהתבוננו כל זה בגדלתו יתברך, או תפל עליו אימתה ופחד מפני פחד ה' ומחורר ואונו, ומשתוקק להדבק בו יתברך באהבה עזה ונצוקה (יהי רצון שנוכה לזה אף אפס קצה) ומקדש ומיוחד עצמו להבורא ברוך הוא ככלה המתקדשת ומתחברת לחתן, או משדר החתן קשויטין לכלה, והוא בחינת יראה ואהבה, פרוש שעל ידי שאיש הישראלי מאמין בה' באמונה שלמה שהוא הבורא יתברך וכו' ומיוחד את עצמו לה' ונעשה כלה, או ע"י משדר לו הבורא ברוך הוא בחינת קשויטין, היינו בחינת יראה ואהבה אמתים. אמנם להגיע לבחינת אמונה בשלמות, הוא על ידי הצדיקים שברור, שמכניסים בדרך בחינת אמונה שרצון רצונו יעשה (תהלים קמ"ט), וכל אשר גזור הצדיק ה' מקום (ע' מו"ק טו, ע' שבת נט). ובקראות האדם כל זה נצמח לו ונתקע בלבו בחינת אמונה שלמה להאמין בה' ובעבדיו. והנה זהו בחינת ראייה, שמגיעים לבחינת אמונה מצד הראות, בחינת מופת על ידי הצדיקים. אמנם יש עוד בחינה אחרת, שמכניסים הצדיקים בכנסת ישראל בחינת אמונה על ידי בחינת שמיעה, שמשמיעים לעם ה' דבורים קדושים היוצאים מלפן של הצדיקים ונכנסים בלפן של ישראל ובאניהם, עד שנקבע בלבם האמונה ביה' תקוע בחזק שלא תמוט לעולם, והיו מיתדים ומקדשים לה' ככלה לחתן. ואין משדר החתן קשויטין לכלה, וכמאמר הכתוב (יוקאל טו ז) ותרבי ותגדלי ותבאי בערי עדנים, פרוש ותרבי ותגדלי בבחינת אמונה, וע"י ותבואי בעדי עדיים בחינת קשויטין לכלה. וכן היה ביציאת מצרים, בתחלה היה להם בחינת ראייה המופתים, כדי שיקבע בלבם בחינת אמונה, ומחמת שאין לבחינה זו קיום חזק, לכן אמר ה' למשה דבר אל בני ישראל, פרוש שידבר להם דבורים קדושים היוצאים מן הלב, כדי שיקבע בלב כל ישראל תקף בחינת אמונה, שיוכלו להגיע לבחינת קשויטין, בבחינת יראה ואהבה, שיוכלו לקבל התורה בקדושה ומתרה. והוואו "זה השער לה צדיקים יבאו בו" (תהלים קיח ט), (ונוכל לומר) קרי ביה

העקר בעבודת ה' שיהיה בבחינת אמת, כמו שאמר הרב הצדיק מסדילקוב ז"ל באור מה שאמרו תנ"ל (עדות פ"ח מ"ז) אין אליהו בא אלא לקרב את המרחקין ברוח ולרחק את המרחקין ברוח, כי עקר בחינת ביאת אליהו יהיה לקרב את בחינת אמת אשר אותיותיו מרחקין זה מזה, ראש תוף סוף, ולרחק את בחינת שקר, אשר אותיותיו מקרבים זה לזה, קוף ריש שין. וזהו מרחוק ה' נראה לי (נרמיה לא ב), היינו על ידי בחינת אמת, שהוא מרחוק, שאותיותיו מרחקין. ה' נראה לי, שאוכל לבא לבחינה שיהיה התגלות שכינתו יתברך נראה אלי. וזהו מדבר שקר תרחק (שמות כג ז), שצריך לראות שלא להיות בבחינת התקרבות האותיות היינו בחינת שקר ח"ו, רק להיות בבחינת תרחק, התרחקות האותיות, היינו אמת, שיהיה לו אהבת ה' ויראתו יתברך בבחינת אמת, שלא על מנת לקבל פרס הן בעולם הזה והן בעולם הבא. כי אם עבודתו על מנת לקבל פרס אז אינו בבחינת אמת חזתמו של הקב"ה (שבת נה.). כי הוא עובד ה' מחמת אהבתו את עצמו לקבל שכר. והנה כבר אמרתי (סוף פ' וירא) על פסוק (בראשית כב יג) וירא והנה איל אחר וגו', דהנה עבודת הש"י הוא להאמין שמלא כל הארץ כבוד, וכל מה שברא הוא לכבודו, וכלם בחכמה (תהלים קד כז) ולקשר אפלו מדת הנשמיית בקדושה, ואז מן אחר נעשה א"ח, שרואה בכל דבר אהדות הבורא יתברך שמו, והוא המתקוות הגבורות המכנים בשם איל אחר ונאחז ומסתבף בקרן לעשות מהר"ש בחינת דל"ת. והנה א"ח נקרא שקר, ואח"כ הוא אמת, שהוא הבורא יתברך שמו הוא קיים ושמו קיים לעד ולנצח נצחים, וכל שהוא חוץ ח"ו אין לו קיום, והוא שקר אין לו רגלים (אותיות דר"ע בראשו), רק קושטא קאי (שבת קד.). וכן שמקשר הנשמיית רק לרצון הבורא יתברך, אז הרי"ש נתהפך לדל"ת ונעשה מש"ק קו"דש, והוא ששקדש הוא המשכת הקדושה והקיים, ונקרא קדוש. והנה זה נקרא תרומה, תרי ממאה (וח"ג קעט.), שמרי"ש נעשה דל"ת. והוא מרומם הנשמיית לבחינת קדושה, ומקבל א"ע בחינת על מלכות שמים שהוא בחינת שם הקדוש אדני (וח"ג יא.), וכל דבר ששקדש הוא בחינת עשר (בכרובות כא.; ספי"א מ"ג), ועשר פעמים שם הקדוש הנ"ל הוא מספר תרומה, ואי יותר הוא מרמז על אלופו של עולם ית"ש. וזהו ועשו לי מקדש, שיעשו בחינת קודש ושכנתו בתוכם, הוא בחינת א' אמת כו' שחתמו של הקב"ה אמת. וזהו ויקחו לי תרומה מא"ת אותיות אמת, שיקחו תרומה ויהיו רחוקים מהשקר, רק לדבק לבחינת אהר אמת. וכל איש אשר ידבנו לבו יוכל לבא לזה, וזהו תקחו את תרומתי, יהי רצון שנוכח לזה אמן: **א** או יאמר על זה הדרך, דהנה יש מצות אשר נעשה אותם האדם וחי בהם (ויקרא יח ה), ואינו צריך למסר נפשו עליהם. ויש כמה מצות שצריך למסר נפשו עליהם ולא יעבר, כמו שאיתא החלוק בגמרא (סנהדרין עד.). והנה תבת את מרמז על התחברות למקור הקדושה על ידי השתוקקות בכלות הנפש ממש, כמאמר הפתוב (דברים ו ה) ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך. וזהו ויקחו לי תרומה מא"ת, ולא כל א"ת, מרמז שצריך לקח בחינת א"ת שהוא התחברות למקור הקדושה, אך לא כל א"ת, היינו שלא במסירות נפש. רק כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי, היינו במסירות נפש ממש: ועשו לי מקדש ושכנתי בו בכל אשר כו' וכן תעשו (כה ח – ט). ופרש רש"י ז"ל לדורות. ולכאורה אי אפשר לומר כן, שהלא בבית עולמים לא היה כן. אך נזכר לומר שהתורה הקדושה מורה לנו דרך עבודה. דהנה עקר עבודה הוא ובו תדבק (דברים י ב), ואיתא בגמרא (ע' סוטה יד., תנחומא וישלח י, ויק"ר כה ג, מכילמא שירה ג) וכי אפשר וכו' אלא הדבק במדותיו מה הוא רחום אף אתה רחום וכו'. והפ"ל שזה תלוא בזה, כשהוא דבוק לבורא ית"ש אזי יוכל להדבק במדותיו. והדבר המביא לידי דבקות בהבורא יתברך, הוא רק על ידי בחינת הכנעה וענוה ושפלות באמת, כמאמר הפתוב (תהלים קא ה) גבה עינים וכו' אותו לא אוכל, ואיתא בגמרא (סוטה ה.) אין אני והוא יכולים לדור וכו', אבל מי שהוא בבחינת שפלות באמת אז הוא דבוק לבורא ברוך הוא, כמאמר הפתוב (ישעיה נז טו) אני אשבון את דפא, וגורם על ידי הכנעה שהקב"ה משרה שכינתו עליו מדה כנגד מדה, שהבורא ית"ש כפיכול מצמצם שכינתו בזה העולם הנשמי, וכמה גדולה מדת הכנעה זו לפני הבורא ב"ה שהן השמים ושמי השמים לא יכלכלהו אעפ"כ מצמצם את עצמו על ידי כמה צמצומים להשרות שכינתו על האדם הנשמי, וזהו רק על ידי בחינת ענוה ושפלות באמת, מדה כנגד מדה. והנה כשהבורא עולמים ב"ה צוה למשה רבנו ע"ה לבנות משכן כדי להשרות שכינתו על דברים נשמיים בעולם הנשמי, כמה היתה גדולה מדת הכנעה זו לפני הבורא עולמים ב"ה, וזהו ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, וזה הוא הכנעה גדולה לפני, וכן תעשו גם כן אתם

לדורות, להיות לכם תמיד ענוה ושפלות באמת כדי להיות דבוק בו, ותוכלו להדבק במדותי. והנה עבודה זו וכו' תדבק על ידי בחינת הכנעה כנ"ל, הוא בחינת ו', שאות וא"ו מורה על התחברות, וצריך האדם לעבד את הבורא ב"ה בבחינת וא"ו הן במחשבה הן בדבור הן במעשה, היינו שצריך להיות דבוק תמיד בהבורא ב"ה אפלו במחשבתו וכל שכן בדבור ומעשה. ובחינת מחשבה נקרא מאות, ובחינת דבור נקרא עשירית, ובחינת מעשה נקרא יחידית (ע' ע"ח ש"ג פ"ה), וכשאדם מקדש ומסרה ג' לבושיין אלו להיות דבוק בו לבושיין אלו לבורא ב"ה וכו"ש, ועל ידי מה, על ידי בחינת הכנעה באמת כנ"ל, אזי יוכל להדבק במדותיו מה הוא רחום אף אתה רחום. וכשהבורא עולמים צוה למשה ע"ה לעשות משכן כדי להשרות שכינתו בתוך בני ישראל בעולם הזה הנשמי, כמה היתה גדולה מדת הכנעה כזה לפני הבורא ב"ה, ולא היה באפשרי המשכת בחינת הכנעה זו רק על ידי אתערותא דלתתא, היינו שבני ישראל שהתנדבו למלאכת המשכן והעושים את המשכן היו צריכים להיות דבוקים בהבורא ב"ה בבחינת מחשבה דבור ומעשה על ידי בחינת הכנעה ושפלות באמת יהי רצון שנוכח לזה, ואז מדה כנגד מדה שהבורא ב"ה צמצם שכינתו כפיכול להשרות בין שני בני ארון. וזה פונת הוזה הקדוש (וח"ב נט.) תבאמו (שמות יז ט) תביאם וא"ו, היינו שתביאם לאנן דאחידין בנא"ו. היינו על ידי דאחידין בנא"ו, מרמז על התחברות אל הבורא על ידי בחינת שפלות באמת, על ידי זה תוכל להביאם אח"כ בהר נחלתך, להשרות שכינתו עליהם כנ"ל ונראה שזה פונת מה שכתוב בסדור האר"י ז"ל הישנים תביאמו, פסיק בין כל ב' אותיות, ש"א פעמים מ"ו עולה תול"ע, וזהו בחינת הכנעה ואנכי תולעת (תהלים כב ז). וזה מורה גם כן, שקדם שתבאמו ותפעמו בהר נחלתך להשרות שכינתו עליהם, צריכים לבחינת י"א פעמים מ"ו, שהוא בחינת תול"ע, בחינת הכנעה. ונזכר לרמז בפסוק עלת תמיד העשיה בהר סיני (במדבר כח ו), עלות הוא אותיות תול"ע, פרוש שצריך להיות תמיד בבחינת תול"ע, הוא הכנעה. העשיה בהר סיני, היינו כמו ההכנעה שעשה הבורא ב"ה כשהשרה שכינתו על הר סיני דוקא, נמוך שבהרים (ע' סוטה ה., וח"א רס., בר"ר צט א.) ולזה מורה הפסוק ויקחו לי תרומה, תבת תרומה מורה להתחבר אל הבורא ב"ה אפלו במחשבה, על ידי בחינת הכנעה, וכל שכן בדבור ומעשה, על דרך זה, תרי וימה, פרוש שצריך להיות תמיד בבחינת וא"ו אפלו במאות הוא מחשבה, והו תרי ו', על ידי מ"ה, היינו דבר הגורם לבחינת התחברות אפלו במאות שהוא בחינת מחשבה, הוא בחינת מ"ה שהוא בחינת הכנעה. ועיי"נ יכול להדבק בייג מדות, וזה מרמז בתבת תרומה, שדין התרומה תרי ממאה (תרומות פ"ג מ"ד, וח"ג קעט.), ותרי ממאה ממנין תבת תרומה עולה י"ג, וכשהיה לכם זה הבחינה להיות דבוק להבורא ית"ש אפלו במחשבה, וכ"ש בדבור ומעשה, על ידי בחינת שפלות באמת, מחמת זה יוכל להדבק במדותיו. וזה ויקחו לי תרומה, היינו כשתקחו לי בחינת תרומה כנ"ל, אזי ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. והנה בחינה זו, ובו תדבק על ידי בחינת הכנעה, הוא בחינת חכמה, כ"ה מ"ה (וח"ג לד.), ובחינת חכמה מכנה בשם דרום, כמאמר תנ"ל (כ"ב כה) הרוצה להחכים ידרים. ולזה הבחינה מרמז המנורה, שהמנורה בדרום (שמות כו לה.) ובמנורה ששה קנים (ע' שמות כה לב), מרמז על בחינת וא"ו, התחברות אל הבורא ב"ה. וזהו וראה ועשה בתבניתם אשר אתה קראה בהר (שמות כה מ), פרוש שתעשה המנורה בבחינת הכנעה, כמו שאיתא רואה בהר בחינת הכנעה ממני, שהשריתי שכינתי על נמוך שבהרים (ע' סוטה ה., וח"א רס., ע' בר"ר צט א.) וזהו פונת המדרש (תנחומא שמיני פ"ה) בשעה שראה משה המנורה נתקשה בה מאוד, מה עשה הקב"ה חקקה בכף ידו של משה ואמר לו וראה ועשה בתבנית אשר חקקתי בידך עכ"ל. ולפי פשוטו אינו מוכן כלל. אך נזכר לומר, שהמדרש מורה לנו דרך בעבודת הש"י כמ"ש שהמנורה מרמז על הכנעה. והו שאמר שמושה נתקשה בה מאוד, פרוש האיד יכול לבא למדת הכנעה בואת, ובפרט האיד יכול להיות מנהיג הדור בהכנעה בזה. מה עשה הקב"ה וכו'. פרוש, שאמר הקב"ה צא ולמד ממני, ששני לוחות אבנים הורדתי בידך שכתוב בהם (שמות לב טז) והמכתב מכתב אלהים הוא תרות על הלחת, וכמה צמצומים היו צריכים לזה שאמתן על ירך הלוחות, הנם שמושה היה קדוש וטהור אף על פי כן נגד הש"י כמה אתה מוצא הכנעתו בדרך זה. וזהו חקקה בכף ידו של משה, פרוש מה שחקק נתן בכף ידו של משה, והראה לו מדת הכנעתו, וכן תעשה אתה גם כן להיות לך מדת הכנעה ושפלות באמת, כדי שתבא לבחינת ובו תדבק, ומזה תוכל להדבק בייג מדות, ותתעורר י"ג מכילין דרחמי על כנסת ישראל,

אלו נבנה המקדש, כמאמר הכתוב (שמות כה ח) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, ואמרו ה' (אלשיך הק' ע"פ) מלמד שהשכינה שורה בתוך כל אחד ואחד מישראל, ר"ל על ידי היראה. והנה כל אלו הבחינות שאמרנו כאן הם אצל אנשים כערפנו, צעיריכם להשתדל להגיע להם) אבל משה רבנו ע"ה השיג מדה גדולה מכל אלו, היינו שהגיע לבחינת יראה עד שנתבטל במציאות ולא ידע שהוא ירא והוא בחינת בטול לגמרי. והוא שאמר הכתוב (דברים לד ו) ויקבר אותו בני ג' ימים וימטרנו אחריו, ר"ל שנתבטל במציאות לבחינת אחר. ולא ידע איש את קברתו, ר"ל שלא ידע מבחינת היראה שלו מגדל הבטול. וכל בחינות היראה שמישיגין בששת ימי המעשה על ידי התבוננות בגדלתו ותרבו, (וממשיכים מהמדות עליונות בחינת אור אלהי בכל יום מן המדה השקד לאותו יום), ובשבת מאיר עליו אור מקור השומר אותו מכל צד שלא ידע בו זר המה הקלפות. והוא שאמר הכתוב לעו"מת המסכרת וגו'. פרוש, עו"מת ימטרנו ששה פעמים אלהים, שמרנו על בחינת יראה (ת"ז ת' נו פמ). עו"מת מרנו על ששה פעמים יראה של כל ששת ימי המעשה. המסכרת הוא בחינת אוצר שהוא סגור ומסגר לבעלים, ר"ל מרנו ג"כ לבחינת יראה. תהיין הטבעות, ר"ל טבעות הוא בחינת מקור, כדאימא (ע' משנח מסי' תנה ומלה פ"א סעי' ה', סודר הארז"ל סדר ברפת תנינים) על טבעת הקדושים שהוא בחינת מקור: בת עין תרומה [מלקט מנחת יצחק]

אמן בן יהי רצון: לעומת המסכרת תהיין הטבעת (פה כו). הנה כתיב (ישעיה לג ו) הן יראת ה' היא אוצרו, אמרו רז"ל (ברכות לג) מלמד שאין להקב"ה בעולמו אלא אוצר של יראת שמים. פרוש, כי לזאת היתה עקר כונת הבריאה בשביל היראה. ועקר היראה הוא בחינת נקדה הנעלמה, נקדה פנימית שבלב ישראל, בבחינת יראת בשות, שמתביש מגדלתו ותברך ורוממותו. ואם שאין לו בחינת יראה הנ"ל, אזי הוא בוש בעצמו בלבד ודואג בקרבו על שאין לו בחינה זאת הראוי להיות בלב כל ישראל, (וזהו בחינת אוצר, שנקדה זו הוא טמון באוצר בלב ישראל). וזהו בחינת אוצר אצל הקב"ה באוצר זה שחביב על בעליו (ע' רש"י שמות יט ה). בן בחינת היראה הוא חביבה מאוד אצל הקב"ה. והנה אמרנו שני בחינות יראה יש בין אנשים, א', בחינת יראה תתאה מענש נשמי. ב', בחינת יראה מענש רוחני לחי עולם הבא. ג', בחינת יראת בשות. ולזה מרנו ג' פעמים תרומה הנאמר בפרשה זו, ומדבר בהם מלמעלה למטה. ויקחו לי תרומה, ר"ל לי יו"ד הוא בחינת יראת בשות, שמרנו באות יו"ד, בחינת הקב"ה (וח"כ קבג). תקחו את תרומתי, הוא בחינה ב', בחינת יראה מענש עולם הבא. בחינה ג', וזאת התרומה אשר תקחו מאתם, פרוש שתקח מהם אותה בחינת יראה שהוא אודות זהב וכסף ונחשת, כי הוא בחינת יראה המתקונה, אם שהיא גם בן בחינה טובה, כי עכ"פ נראה שהוא מאמין בהשגחת הבורא, אבל מדרגה קטנה הוא מאוד לגבי האחרים הנ"ל. ועל ידי יראות

ויקחולי תרומה – לי לשמי רק תרומה טהורה ללא רבב

להתפעל מבחור או ילד או סתם יהודי טוב שנוהר בכל אלו ואם נתן לשבחו או גם עשית חובק לברך הבית ובטוחני שיצא מזה פרות ופירי פרות טובים) ולזה צריך לפקח עינים ובפרט הנבאים. וכ"כ רבנו יוסף תיים בהלכותיו בפרשתנו פרשת תרומה שנה ראשונה סעוף א לגבי מניי תון שאין קולו נשמע או שקולו נמוך או שהוא מוס בגבה נמוך או ממשפחת הפלעי "חטאת הקהל תלוי בצוארו", (וכן כאן. או מי שגורם באמצע התפלה וידוע שאנוס רחמנא פטריה אבל צריך להשתדל שלא להגיע למצב הזה כלל, כי קהל המתפללים רואים אותך ואולי יש בזה חלול השם הנורא, ובפרט אם יש ילדים או בחורים צעירים שרואים שמתחסיים לזה כ...לא כל כך נורא כשגורמים... בתפלת שחרית ב"מ. כי אף אחד לא מעיר על זה. או מי שמגביה קולו יותר מן המברך או החן או מי שמפני לו פמונים באמצע הלחש, או אלו ממשפחת הטילים שמצאו להם זמן ומקום לטול בין המתפללים י"ה, השבתי שאולי אפשר לפתור זאת על ידי הוספת ריטולין לבשום הדרך ברפוס כך שיגרום להם לשבת במקומם ולהרנע מאי שקט ותיפר, או תון שמגיע מאחר גורם לחלול השם ולא משנה מה הסבה וכן עושה ופחוק בחזרת הש"ץ גורם לבזוי התפלה ולקולל בה ויש להזהר בזה טובא שלא יפגם את תרומתו הטובה. כל אלו גורמים להשפעה "לא רצויה" בלשון המעטה לפני השם ותרך במקדש מעט פלטין של מלך, ויותר המור מי שנתמנה בעל כרחו שלא בטובתו להיות "פיגי סיטר" על ילדיו הקטנים, ואי תראו גם ופלא איך אותו אברך הופך בן רנע לארמו"ר שלא נתן להפריע לו בתפלתו בשרפים עומדים, והוא כבר מנה [קדעמו] את מתפללי בית הכנסת למחליף שלו "כפיביסיטר" עד שכבוד האדמו"ר יסים את תפלתו. ובגתים שאר המתפללים מתקשים מאוד במצב הטוב לכון בתפלתם לקול בכיותיו של העולל. ה' יעור שנתחזק בזה למען שמו ותרך, כדי שזנבה לעשות רצונו ברצונו, ונזכה לתרם תרומה של קדש ממש ברה בחמה, מי בתפלתו, מי בדבקותו, מי בקולו, מי בהזנו הכל לשם יהודי קדש בריך הוא ושכינתה. [מנחת יצחק מקורי]

ויקחולי תרומה נראה לי לפרש פרוש מקדש ממה שחנני ה' ותרך שיעלה רצונו ה' ותרך שמכון דוקא לדור שלנו הנה יתמי דיתמי, וכאן הדגש על ויקחולי תרומה על דרך אומרים "התולדה מעותיו" שגורם שיאמינו לו במעשיו ולא זכר שר את מאמר תו"ל ויראת מאלהיך. הא כל דבר שהוא מסור ללב נאמר בו ויראת מאלהיך. אבל כאן בפרשתנו לא נאמר ויראת מאלהיך. אבל לבי אומר לי שיש כאן למוד סמוי שרוצה הקב"ה שנשים לב ונתחזק בזה כי כבר פשתה המספחת, שאתה רואה יהודי שמגיע לתפלה ובטוח בעצמו שהוא תורם "תרומת קדש" מזמנו ומרצו לבוא לבית ה' דוקא בני החמה [ישר פ"ה א] ויתרי הוא חלק מן המניין, אך המתבונן צריך לשים לב ש"תרומתו" לא תהיה מקור לחסוי התנהגות שלילית ואפלו מבלי משים על לב ובגון, שכןכנס בשעט נפש בשבך הסוס המצרי הספיק לחצות לא רק את ים סוף אלא גם את האשלתמי, אבל זה הגיע עתה והוא חולף ביעף על פני המתפללים ומשבש את כונתם ואת דבקותם בתפלתם והמור מזה, פוגע בכבוד השכינה וכו"כ במ"ב קב, טו, וכנאו"ה "אסור", שטעם האסור מפני ההסכנה למחפבל, וכך דעת ר"ה פ, וכ"כ במאמר מרדכי. אמנם הח"א סוכר שטעם האסור מפני שהעובר לפני המחפבל מפסיק בין המחפבל לשכינה. והזהר בפלסח חיי שרה בסוף הפלטה אוסר אפלו לדיסס הודף ארבע אמות ובמנו אברהם כחוב שלדעת האר ככל לז אסור לעבד הודף ד' אמות סעוף ד' וס"ק ט"ז י"ז י"ח. וז"ע מדוע השמיט המנ"א מה שכתוב בזהר בר לקמיה שפרושו הוא שפניו אסור כלל לעבד אפלו מחוץ לז' אמות (והוא לתמו לא חלי ולא מרגש) והושב שגם הוא תרם למנין, על זה אמר הקב"ה ויקחולי תרומה לי – לשמי, לתלמדו רק מתרומה נקדה ללא רבב כלי פניות וכלי הנהגות והשכלות שליליות ופרושו אל תקבלו תרומה שמציגים להם כטהורה והיא לי לשמי כמובן מאליו, אלא תנו לבכם לברך שאכן מה שראיתם הוא אמתי לשם שמים וללא נגיעות אישיות או באצטלא של "ראו אותי שאני טהור..." [ורק מתבא מאחריו ה לי לשמי] ומאידך צריך

שבת שלום

כתב וערך יצחק אריה בס הלוי – 055-6772044 הערות והארות יתקבלו בברכה גם למייל izhakhalevi@gmail.com לקבלת העלון במייל שלחו בקשה למייל. מותר להעתיק ולצלם ואדרבה מצוה לזוסי הרבים. "שיגאות מי בידי" אם מצאתם טעות – נשמח אם תעדקנו אותנו ונתקן במהרה הבאה א"ה נתן להשיג את מנחת יצחק בכמה מקומים: בבני ברק: ברמת אלחנן בבית הכנסת המרכזי, בבית הכנסת מצדה, בישיבת נתיבות חיים, בבית המדרש וזשקפה ובאיצקוביץ נתן להקדיש לשמחות להצלה לרפואה ולעלוי נשמת... נשמח לקבל תגובותיכם... חדש! ניתן להוריד את העלון מאתר אופיס יהודי (nbi.co.il) בכתובת <https://gilyonot.jewishoffice.co.il> ובדרכשו בעלונים והודרות <https://www.dirshu.co.il>

<p>לרפואה שלמה והחלמה מהירה מרגלית בת סופיה שרה בת מרגלית שרה בתה בת שרה עדיאל אריה פו שרה מיכל בת שרה יצחק אריה פו טובה יצחק לוי פו אסתר ימנטאל פו לאה</p>	<p>מייכאל פו ארנה ובני ביתו</p>	<p>הצלוזה בככל הענינים</p>	<p>לעלוי נשמת מו"א שמריהו יוסף נסים בן בתיה וצלה"ה צבי בן ישראל ליפא ז"ל נ.ל.ב.ע. ז' טבת תשנ"ח</p>	<p>מורינו הרה"ג שמריהו יוסף נסים בן בתיה וצלה"ה צבי בן ישראל ליפא ז"ל מו"ת ונאל בן אריה ז"ל אברהם בן אריה ז"ל רועי בן אברהם ז"ל מרת אמי טובה בת יצחק ז"ל יוסף בן לוי ז"ל יוסף בן מרתה ז"ל אורנה שושנה בת צפורה ז"ל אפרים בן פאולנינה ז"ל יעקב בן פאולנינה ז"ל רחל בת סופיה ז"ל</p>	<p>להצלתם ערן משה פו שולמית עדיאל אריה פו שרה זבולון יהודה פו רבקה אליהו אלעזר פו אפרה מיכל בת שרה</p>	<p>הצלה ברוחניות ובגשמיות שפע פרנסה וזיווג הגון יהונתן יוסף פו שרה דוד פו שרה</p>	<p>לזיווג הגון נחום פו רבקה אהרן פו מרים ענכי הגפן בענבי הגפן דבר נאה וימתקבל</p>	<p>מנחת יצחק עלון מס' 62</p>
--	--	---------------------------------------	---	--	---	--	--	------------------------------